

Lovšinov Janko.

Spisala *Mara Ivanovna Tavčarjeva.*

ivih, črnih oči, kodrastih las, smehljajočih se ustec, rdečih, polnih lic — tak je bil Lovšinov Janko. V vsem trgu ni človeka, ki bi ne poznal tega srčkanega dečka! Vsi ga imajo radi, in Janko ima za vsakega prijazen nasmehljaj!

Ko se zjutraj zbudi, pokliče mater, da ga obleče in umije. Tak gre Janko k očetu, da mu želi dobro jutro! Nato se prične življenje! Povsod je Janko, v sobi, v kuhinji, na dvorišču. Tu se poigra z mačko, meče žogo, prepeva, da odmeva in zveni na vse strani! In backa ima — ali Jankov bacek ni živ! Na kolescih je, in tega prepeljava vsepovsod!

Popoldne gre na izprehod! Vse hoče videti, vse vedeti, izprašuje, in odgovorov ni konca ne kraja! Trga rožice, da prinese materi šopek, teka za metuljčki in pisanimi ptički — in potem se truden vrača domov!

Nekoč sta šla s pestunjo daleč, daleč. Na velikem travniku se je paslo nebroj ovac. To je gledal Janko! — Živih ovac še ni videl. — Natrgal je šopek cvetic in jih nesel domov. — Pa ni jih dal mamici, ampak svojemu backu, ki je lepo mirno čakal v kotu svojega gospodarja. Ali bacek se ni ganil. Ni se veselil lepih cvetk ne zelene travice! — Janko je stal, pogledaval backa, pogledaval rožice. Neumljivo mu je bilo, češ, saj so na paši ovčke smukale sočno travico, a ta njegov bacek je vendar malce preveč izbircen! Rožic, pisanih rožic mu ni mar! Pa tako so lepe — ej, tudi dobre morajo biti! Saj Janko ve, da so lepe reči časih tudi dobre. Kajneda, kako lepe so črešnje, pa tudi sladke so — pa še kako!

Janko je šel materi tožit svojeglavnega backa. No, mati se je lepo nasmehnila in mu obljubila, da dobi takega backa, ki bo jedel. Janko je plosknil z ročicami, vzkliknil od radosti in šel k očetu.

„Ali veš, očka, ta bacek je poreden! Mama mi kupi takega, ki se bo pasel. Da, prav takega, ki bo živ, strašno bo živ! — Veš, še bolj bo živ kakor oni, ki sem jih videl danes na travniku!“ —

In res je dobil Janko živega backa. Mama mu je navezala na vrat višnjev trak z zvončkom!

Odkar leta bacek za Jankom, je v hiši novo življenje. Bacek se Janka kar nič ne naveliča in Janko ne backa, in tako sta vedno skupaj!

Še večje veselje je zavladelo po hiši, ko je dobil Janko sestrico Anico! Tako majhna je, tako srčkana kakor najlepša igračka. In nekega jutra je začudeno vprašal mamico: „Zakaj pa naša Anica ne moli?“ Mamica mu je povedala, da je še premajhna. Janko ima Anico jako rad. Tudi backu je povedal, da jo ima rad, in če bo pridno jedel travico, mu jo pokaže. Janko še ne hodi v šolo. Pozna pa že gospode učitelje. Kadar sreča tega ali onega, vzame brž čepico z glave in ga pozdravi. Z gospodom učiteljem Blažičem sta pa prava prijatelja. Kadar pride k njegovemu očetu, ga takoj odvede h klavirju in pravi: „Gospod Blažič, le zaigrajte, jaz bom pa pel!“

Gospod igra, Janko pa poje, kar ve in zna.

Tako je Janko vedno vesel in dobre volje! — Časih pa, kadar ga takoj zjutraj zasrbi nasek, je ves dan neroden in nagajiv. Solnce se skrije; oblačno je, megleno, bacek ni dobre volje. Janko tudi ne. Vse je narobe.

Usteca se nabero v šobico, prva debela solza se zaleskeče v očeh in privabi sto drugih, ki polzejo po debelih ličecih in se razlezejo na okrogli bradi. Pa pride dobra mama, potolaži svojega Janka, in zopet je vse veselo! Vse se smeje: oči, nasek, ličeca, kodrčki trepečejo kakor žitno klasje v lahnem vetrčku! — Tako živi Janko prav lepo otroško življenje. Vsi ga imajo radi, zato ker je priden in vljuden. Ko želi staršem mirno, lahko noč, sladko zaspi.

Gotovo sanja, da je velik, da hodi v šolo, da je priden in učen. Saj si tako želi v šolo! Ta želja se mu tudi izpolni. A moja želja je, da ostane ta srčkani junaček vedno priden, poslušen in ubogljiv. Tako se razvije sčasoma res v pravega učenjaka!

Golob.

Spisal F. G. Hrastničan.

o cesti je šel človek in je izgubil košček kruha. Priletela je jata golobov. Vsak je hotel imeti kruh zase. Najmočnejši izmed njih ga vzame v kljunček in zleti z njim na streho. Ostali sfrče seveda za njim. Dolgo se prepirajo med seboj, zakaj vsak hoče imeti kruh zase.

Na cesti pa je ostal še en golob in ta je pobiral, kar je padalo s strehe. Oni so se prepirali, ta pa je užival. Kjer se jih več prepira, ima vedno eden dobiček.

